



ЉУЉАЧКЕ

Мјесто радње: ујао Госјодар Јованове и Краља Пејра, Београд

Дисторзиране љуљачке. Сједалице им накривљене, једна ближе поду, кутом вири у дубину простора. Друга се налази више, тек незнатно укосила се према фасади. Очеvidно је зашто Мондријан није усвојио дијагоналне линије.

Под љуљачкама голубови долазе на крух, наше поткољенице диригенти њихових крила док их тјерамо увис.

Навраћа дјевојчица, збуњују је ишчашене љуљачке. Несигурно иде од једне до друге, па се враћа, па мало проматра сваку засебно. У неком тренутку примијети голубове па почне трчати укруг за њиховим бијегом. Потом се поновно врати љуљачкама, изабере ону вишу. Гласови мајке и баке у даљини безуспјешно је дозивају.

Дјевојчица љуља љуљачку. Враћа занос сломљенима.

СТЕПЕНИЦА

мјесто радње: Улица Вука Караџића и кафе „Антикварница“, Београд

У средини улице висока кћерка и танка старица. Покушавају ући у кафе „Антикварницу“. Пролазе лагани људи, опуштених вилица, вуку их пси. Старица осјећа, између простора кафића и улице налази се граница. Тек незнатно повишена степеница коју господин масне косе што је ушао с пудлицом није ни примијетио. Старица ћути пријелаз из вањског у унутрашњи простор, педаљ по педаљ глежњем гребе храпави зрак. Напушта улицу разгранатог дрвећа, поплочану хладним плочама.

Пред очима сад златне тапете одјекују огледалима, конобарица помиче столове од пуног дрвета. Кћер и мајка сједају за малени стол, леђима окренуте улици постоје у тишини. Иза њих, два по два, пролази гласна булумента школараца.

Након што су испиле каву, полагаано устају. Степеница, овај пут у супротном правцу. Старица неко вријеме стоји, као на пиједесталу. Кћер јој помаже да пребаци ногу. Кад остаримо, преко ствари не прелазимо. Старица види тијелом.

Стопало се полако помиче према доље, тијело прелази у простор улице што господин масне косе није доживио док је излазио. Као ни његова пудлица.

Пожелим рећи једној плесачици – тек у старости истински ћеш плесати.

САМОУБОЈСТВО

Мјесџо радње: Калемејган, Београд

Пас стоји на рубу зидина. Покушава починити самоубојство. Лаје. На одсјаје на ријеци. На блескове каросерија аутомобила на мосту.

Шапе му извезле рубове тврђаве. Дахће. Вамо-тамо. Горе-доље. Изнемогао. Тражи свој нокаут.

ДОСТОЈАНСТВЕНОСТ

Мјесџо радње: Сџугенџски џири 21, Београд

Пролазници су достојанствени под недјељним зимским сунцем. Сватко је врат и главу мало подигао увис. Пажљиво корачају кроз рупе сунца у сјенама дрвећа, као да их је страх да ће свјетлост нестати ако потпетицом не дотакну обасјано тло. Са смијешком на лицу који избија кроз сунчане наочале на трен стану, опусте образе сунцу. Мисли се крећу у хармонији са брзином зрака свјетлости. Градом се расплињује колективна свијест о сунцу. Прешутни договор. Перачи прозора лаште стакла у позадини како би искристализирали живжикање врабаца. Старији господин добаца им у пролазу: „Зато ће киша вечерас, видјет ћете, због вас двојице.“ Оде, лишен сазнања да је један од двојице у ствари женско.

ЧИЗМЕ

Мјесџо радње: Вишњићева улица /Кнеза Милоша

Силазим улицом, одједном осјетим ноге ми тешке, одбијају се о плочник.

По први пут чврста и постојана, склона повратку као да сам лопта, па стога и ступ. Ослони се о мене, док ступам, ја свет сам ступ.

Деведесетих си дјевојчица. Живиш у сржи града, на крижањима бучних авенија и булевара. Твоје игралиште је Улица кнеза Милоша. Твоја пењалица зграда Скупштине, по њој пењеш се рукама демонстраната на путу у школу. Твоја мајка пробија се кроз љепљиву масу, слиједиш њену руку.

Након школе с пријатељима сједаш на асфалт и чекаш сумрак у Кнеза Милоша. Како свјетлост залази, улица свијетлима излази. Мигољи се смогом лампицама и фаровима, црвеним, жутиим, зеленим жаруљама; наликујући недалекој улици која шареним главама демонстраната цури унедоглед. „Београд је свет“, слови транспарент.

Неки младић сваке вечери спушта се скејтбордом низ Кнеза Милоша. Енергично дотиче тло ђоновима, тијело му изложено фаровима, црвеним свјетлима семафора.

Сви узвикују, какав лудак, а ти га волиш проматрати како нестаје у дубину, остављајући расвјетне ступове за собом. Сваког наредног дана увидиш да је то варка. Младић никамо није отишао и котачићи крећу поновно, дивље, органски кроз металне котаче аутомобила. Брижно очекујеш сумрак кад се напoкон неће појавити, а тебе ће запљуснути улица, очишћена од мириса зноја и крви. Чизме војника спремит ће у ормаре, а ти, по први пут света и увјерљива, ступајући, одјекиват ћеш градом као црквена звона.

РАВНИЦА

Мјесто радње: сџан, Зајреб

Стојим у кухињи и гледам кроз прозор. Поглед ми тражи планину. Да бих видјела облину, посљедњу у низу, крај свега. Иза ње више нема.

Пода мном полако се простиру крошње и равни кровови зграда, стићи ћу до планине сада, нетом што нисам.

На изненађење видим да планине данас нема. Тек бијело, лоботомизирано небо. Ништа друго није нестало осим горе. Покушавам видјети, но не видим. Она можда постоји негдје једино кроз зној. Данас се равница пење у небо.